



## ПЕТРУШКА

Есенна вечер. Слжнцето преваляше на запад, Децата отдавна си беха дошли от училище. Майката стоеше при прозореца и гледаше кжм окичената с плодове овощна градина. От там долиташе смеха на играещите деца. Най вече се чуваше гласа на нейния син, който разправяше нешо на своите другарчета. Майката с радост слушаше смехориите на веселия си син.

Него знаеха всички селски деца. Казваха го Петрушка, макар че кржщелното му име бе Петжр. Той другаруваше и играеше и с най бедните деца и никога не се гордееше, че е богатски син. Ето и сега е сжбрал в техната градина цела дружина ученици. И от всички тех той най много обичаше едно бедно селенче на име Трайко

От няколко дни тоя негов любимец не вземаше никакво участие в игрите. Той стоеше угрижен настрана, гледаше и мжлчеше. А тая вечер и не достоя, а побжрза да си отиде.

Кога си тржгваше, Петрушка го настигна и запита, защо си отива толкова рано. „Мама е тежко болна“, отвжрна Трайко с просжлзени очи.

„Ще дойда и аз с тебе, искам да я видя“, замоли го Петрушка.

Трако се сжгласи. Двамата другари, хванати за ржце, се изгубиха из тесните улички на селото.

Когато вечерта Петрушка се завжрна, завари майка си да работи на сжщото место до прозореца.

Той беше много замислен и, като се доближи до нея, хвжрли се в пригжрдките й, мило обви